

НЕУПЛАЋИВАЊЕ ПОРЕЗА ПО ОДБИТКУ

(члан 229а. став 2 у вези става 1. КЗ)

Суштински, није од значаја како се технички врши исплата и са којег рачуна, већ је битно да се та обавеза измири, тако да сама чињеница да порез по одбитку није исплаћен представља кривично дело, с обзиром да се из исплате плата и истовремено неуплате пореза по одбитку јасно види намера да се порез по одбитку не уплати.

Из образложења

Пресудом првостепеног суда окривљени је оглашен кривим за извршење кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а. става 2. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 3 месеца са роком провере од 1 године, а изречена му је и новчана казна. Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног из свих жалбених разлога, док је АЈТ предложио да се жалба као неоснована одбије и пресуда потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је, испитујући побијану пресуду и по службеној дужности, нашао да је жалба неоснована.

Наиме, тачно је, што је и у жалби наведено, да је рачун предузећа био блокиран и да није било средстава на рачуну ради исплате пореза по одбитку, али ни плата, које су исплаћиване асигнацијом, управо због непрекидне блокаде рачуна правног лица у коме је окривљени био директор. У вези са тим, обавеза окривљеног је била да на исти начин, асигнацијом, наложи исплату и обавеза које проистичу из исплате нето зарада, а он то није учинио. Суштински, није од значаја како се технички врши исплата и са којег рачуна, већ је битно да се та обавеза измири, тако да сама чињеница да порез по одбитку није исплаћен представља кривично дело, с обзиром да се из исплате плата и истовремено неуплате пореза по одбитку јасно види намера да се порез по одбитку не уплати. Умишљај за неуплату пореза по одбитку не подразумева умишљај да се они трајно не уплате, већ подразумева оно што и сам назив кривичног дела говори – да се порез не уплати по одбитку, што значи да се не уплате истовремено плате и порез по одбитку.

(Пресуда Основног суда у Сомбору број К. 74/12 од 14.06.2012. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду број Кж. 1- 3079/12 од 31.01.2013. године)